

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil godt lige spørge ministeren, inden vi går videre i det her: Er det ikke sådan, at ministeren har godkendt, om jeg så må sige, teksten i ministerkomiteen? Dermed må den danske regering inklusive ministeren jo have været igennem alt det her og dermed også vidst, hvad det var, man ligesom godkendte, på et tidligere tidspunkt. Men det kan ministeren jo afklare.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg kan sige til fru Lone Dybkjær, at nej, sådan fungerer det ikke, og det har det ikke gjort i hvert fald i den tid, jeg kan huske tilbage som minister, og jeg har nu altså ikke hørt, at praksis er blevet ændret, siden den borgerlige regering kom til.

Man sidder og forhandler en aftale på plads, som ud fra et samlet skøn virker fornuftig, og efterfølgende gennemgår man så detaljeret al lovgivning for fuldstændig at få præciseret, hvorvidt der er behov for lovændringer.

Det er så blevet tilkendegivet i en drøftelse mellem Folketing og ministerium, at det mest hensigtsmæssige ville være, at før man retligt forpligter Danmark, altså med en underskrift, har man over for Folketinget redegjort for i detaljer, hvilke lovændringer det vil kræve, for at konventionen kan ratificeres. Det er den procedure, der bliver fulgt her, og jeg synes, det er godt, at der bliver gjort et grundigt stykke arbejde, så Folketinget ved, hvad vi forpligter os på.

Det er alt sammen gode, forståelige ting, og jeg er helt overbevist om, at når vi er færdige med lovgennemgangen i de enkelte ministerier, så vi er sikre på, at vi er fuldstændig dækket ind af det, vi forpligter os til i konventionen, så vil der også være meget stor opbakning til det i Folketinget, men vi skal altså lige være hundrede procent sikre på, at konventionen bliver efterlevet, og derfor er der altså en meget grundig lovgennemgang på nuværende tidspunkt.

KI. 13.45

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil heller ikke tage en lang procedurediskussion med ministeren. Selvfølgelig er det fornuftigt, at ministeren gennemgår en konvention, inden man fremlægger den i Folketinget, og det er jo da bedre at gøre det før end bagefter, for spørgsmålene vil jo komme under alle omstændigheder, og der skal redegøres for lovændringerne under alle omstændigheder.

Det, jeg bare undrer mig over, er, at arbejdet først går i gang nu, for med mit kendskab – trods alt – til embedsmændene i ministerierne sidder de jo ikke bare sådan passivt og ser til, når man forhandler sådan en konvention, og ved jo udmærket godt, hvad det er, det omhandler.

Men nu vil jeg så gå videre til det næste: Er ministeren på nuværende tidspunkt bekendt med, om der er nogen ting i forbindelse med denne her konvention, som regeringen vil have problemer med i forbindelse med en underskrift og ratifikation, eller regner ministeren med, at man kan ratificere den totale konvention næste år, sådan som ministeren sagde?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil starte med at sige til fru Lone Dybkjær for at få det præciseret, at det altså ikke er sådan, at arbejdet først er gået i gang nu, det har vi været i gang med over længere tid, siden vi blev enige sidste år.

Jeg må sige, at det altså går ekstremt stærkt i forhold til, hvor lang tid der normalt går, når man er blevet enige om en konvention, med det arbejde, der efterfølgende skal være. Det er faktisk gået meget stærkt, når jeg i dag kan tilkendegive i min første besvarelse til hr. Morten Østergaard, at vi faktisk forventer her i slutningen af maj – det er om meget kort tid – at kunne oversende notatet til Retsudvalget om de konkrete lovændringer, der er nødvendige.

Som jeg har tilkendegivet, har vi altså til hensigt – med hvad der nu måtte vise sig nødvendigt inden for de forskellige ministres områder, men det er i hvert fald nødvendigt på integrationsministerens område – at lave ændringer og fremsætte de lovforslag i næste samling, så de kan blive vedtaget og vi får mulighed for at ratificere. Pointen er jo den, at undertegnelse jo ikke flytter noget, og for at kunne ratificere skal vi have lovændringerne på plads. Så jeg synes egentlig, at den procedure, vi kører i Danmark, hvor vi får overblik over lovændringerne hurtigst muligt, undertegner og så får lov at ratificere efterfølgende, er den rigtige måde at gøre det på. Jeg skal ikke blande mig i, hvordan andre lande gør det, men blot sige, at vi har været i gang i et stykke tid, og vi er meget snart færdige.

Omkring de enkelte lovændringer vil jeg sige, at jeg i hvert fald til forberedelsen af besvarelsen her i dag har fået peget på det her ene område omkring børnene, hvor der efter vores umiddelbare opfattelse er behov for et lovinitiativ, men